

1982

4

DADZIS

Noskanējis
imantslochmelis@inbox.lv

SATĪRAS
UN HUMORA
ZURNĀLS.
IZNĀK
KOPŠ
1957. GADA
DIVAS REIZES
MĒNEŠ

© LKP CK izdevniecība,
«Dadzis», 1982.

Nr

GOD. «DADZĪT»!

Gan veci, gan jauni cilvēki vēl atceras stāstus par malēniešiem, kas uzcēlušī māju bez logiem un pēc tam ilgi gudrojuši, kā istabās iedabūt saules gaismu. Tā nu ir iznācis, ka arī mūs, daudzus balvēniešus, malēnieši ir izjokojuši. Mājas ir uzceltas, bet kā dabūt ūdeni augšējos stāvos? Ar maisiem, sietiem vai spaiņiem? Ūdenstornis, kas pilsētā uzcelts sen, var ūdens līmeni pacelt tikai līdz trešajam stāvam. To atzina arī Balvu pilsētas Izpildkomitejas priekšsēdētājs b. V. Kamiševs žurnāla «Horizonts» pagājušā gada 22. numura. Un tā nu mēs, ģimenes, kas dzīvojam augšējos stāvos, jau vairākus gadus ejam pēc ūdens pie pirmo stāvu iedzīvotājiem un, kad tas ir dabūts, nesam augšā. Pats par sevi saprotams, mums nedarbojas ne vannas, ne labierīcības.

Dārgo «Dadzīt», mēs gribētu uzzināt, cik ilgi tāda malēniešu kārtība pastāvēs un mūsu plecstāvu pilsēta paliks tikai ar daļēju ūdens apgādi...

I. JURKA
un vēl 31 balvēniešs

«DADZĪT»!

Lūdzu, palīdzi Valkas sakaru mežglam sakārtot radio-translācijas punktu Jaunklidzes pastā.

Radio mums neskan jau gandrīz divi gadi. Pagājušā gada nogalē griezāmies pēc palīdzības pie Valkas sakaru mežgla priekšnieka. Viņš atbildēja, lai pagaidot. Bet tā gaidīšana tevelkas pārāk ilgi...

M. MEŽULE,
Valkas rajonā

SVEIKS, «DADZĪT»!

Tevi atkal traucē no Jelgavas, no Berdičevska ielas 3 dz. 1a, un atkal par to pašu jautājumu — par 4.a dzīvokļa īrnieces Liliņas Uzkureles uzvedību naktis stundās. Nu jau pagājis vairāks nekā pusgads, kopš Tu publicēji manu rakstiņu par Uzkurell un viņas suņiem, bet nekas nav gājis uz labo pusi. Gandrīz nevar saprast, ko lai tālāk dara. Kā gan cilvēks, kas no 1981. gada jūlija nekur nestrādā, var tomēr katru nakti dzert jautru cietiņu sabiedrībā? Tu varbūt jautāsi, kur Uzkurele dabū ēdamo. To jau visa apkaime zina, ka viņa nes ēdlienu atlikumus no slimnīcas. Un iznāk ļoti labi — var nestrādāt un visi ir paēduši — gan pati, gan suņi, gan arī vēl iznāk viesiem. Tas viss zināms mūsu 4. namu pārvaldes vadībai, taču tai mūsu bēdu dēļ nav ne silts, ne auksts.

I. BUNTE,
Jelgavā

LABDIEN, «DADZĪT»!

Mūsu pusē ir viens tilts. Taisnību sakot — lamatas. Tās atrodas virs Vaidavas upes Alūksnes rajona kolhoza «Padomju Dzimtene» teritorijā pie «Ančku» mājām. Pār tām jābrauc mašīnai, kura savāc pienu no individuālā sektora, tāpat pār tām jābrauc kolhozniekiem ar savām vieglajām mašīnām. Upes labajā pusē atrodas šķūnis ar kolhozam piederošu sienu, un piedevām pavisam netālu atrodas stīpas ar izliemotiem kartupeļiem. Minēto sienu uz lēmām būs jāizvadā ar riteņtraktoriem, bet, kā tie tiks šim lamas tām pāri, tas nav īsti zināms.

Par tilta stāvokli kolhoznieki jau runāja pirms vairākiem gadiem. Automašīnu un traktoru riteņu platumā 1979. gada pavasara pusē uzklāja četrus centimetrus biezas planks. Tagad tās jau ir salūzušas un tiltā radušies lieli robi. Ir gadījes, ka tajos iekritušas mašīnas, bet tās laimīgā kārtā uzskārušās uz sijām, kuras vēl brīnumainā kārtā nav sapuvušas. Bet man liekas, ka šim laimīgajam beigām arī ir sava robeža, vēl jo vairāk tādēļ, ka tilts ir būvēts bez pāļiem.

Kā Tu, «Dadzīt», domā, vai Vaidava vaidēs, gan... tikai ne jau Vaidava.

J. TRUŠELIS,
Alūksnes raj. kolhoza
«Padomju Dzimtene» traktorists

MĪĻO «DADZĪT»!

Runā, ka Balvos Brīvības ielā tiekot meklēti dārgumi. Vai gan citādi jau vairākus gadus pēc kārtas šo ielu tā izrakņātu, pārrakņātu, uzrakņātu un sarakņātu.

1981. gada nogalē paklida citas, diezgan ticamas, baumas, ka Brīvības ielā nekādu dārgumu neesot. Te veicot izlūdarbus Balvu metro celtniecībai. Metro esot vajadzīgs tādēļ, lai varētu bez aizķeršanās dabūt mājās visus pārgatavojušos stiprā malka cienītājus no šnabja veikala, kas atrodas pilsētas centrā, un no blakus esošās mājas Brīvības ielā 51 pagalma, kurā zeļ un zied grādīgo pudeļu lukšošana.

Pastāv vēl viena versija. Brīvības ielā jau trešo gadu pēc kārtas remontējot, pilnveidojot un izbūvējot kanalizācijas sistēmu un nevarot vien šo darbu pabeigt.

Mīļo «Dadzīt», ja tas ir tā, tad padursti, lūdzams, drusku tos celtniekus!

V. KRILOVS,
Balvos

DĀRGO «DADZĪT»!

Gribu Tev izstāstīt daudz Limbažu rajona Braslavas ciema kolhoznieku nelaimi. Kā jau Tev, «Dadzīt», zināms, mēs dzīvojam laikmetā, kad tehnika strauji attīstās.

Glūži otrādi ir ar mūsu automātiskajiem telefona aparātiem, kas nedarbojas. Tāpēc nevaram ne ātro medicīnisko palīdzību izsaukt, ne uguns nelaimi pieteikt, jo, kamēr sameklējam telefonu, kas darbojas, — ir jau par vēlu.

Pie mums Braslavā daudzi telefona aparāti klusē gandrīz cauru gadu. Tie ir: 33629, 33611, 33651, 33612, 33643, 33652, 33659 un citi.

Esam ziņojuši gan Limbažu priekšniekiem, gan vietējiem Alojas centrāles priekšniekiem, bet telefoni klusē un klusē.

Ceram, «Dadzīt», Tu sameklēsi, kur slēpjas vaina, jo citādi mēs esam kā lāči, kam jāguļ ciešā ziemas miegā.

H. GÜTMANIS,
Limbažu raj.
Braslavas ciemā,
telefons 33629

PA «DADŽA» MATERIĀLU PĒDĀM

Pag. gada nogalē «Dadzis» saņēma vairākas sūdzības par nelikumībām un slikto apkalošanu Ķeipenes patērētāju biedrībā.

Ogres rajona izpildkomitejas Iekšlietu daļas priekšnieks b. J. Mieziš mums raksta, ka iesūtītās sūdzības pārbaudītas. Turklāt pārbaudes gaitā atklājušās tādas lietas, ka pret 7. pārtikas veikala vadītāju Z. Jakimoviču ierosināta krimināllieta.

«JOCIŅŠ AR GĀZI»

bija radies Rīgā, Imanta Sudmaļa ielas 4. namā. Par šo jociņu «Dadzis» brīnījās pag. gada 23. numurā.

Uz šo publikāciju Rīgas Tīklu gāzes ražošanas un ekspluatācijas pārvaldes galvenais inženieris b. J. Kalvāns mums ir atsūtījis vēsti, ka 1. dzīvoklis dzīvojamā mājā Im. Sudmaļa ielā 4 pieslēgts gāzes tīklam 1982. gada 8. janvārī

«JAUTRAIS FOTOOBJEKTIVS»

tajā pašā 23. numurā parādīja celtni un atkritumu kaudzi Rīgā, L. Pils ielā 12.

Republikāniskā skaitļošanas centra direktors b. V. Straumēns mums ziņo, ka pašlaik pagalmā izīrēti celtnis aizvests. Turklāt šajā gadā pagalmā ielānoti labiekārtošanas darbi.

«VAI SAPŅI VAR MATERIALIZĒTIES!» —

šo jautājumu «Dadzis» uzdeva 20. numurā. Tajā bija skarta problēma par lauku pastnieku apgādi ar pietiekoši izturīgiem mopēdiem. Sakaru ministrijas Pasta sakaru pārvaldes priekšnieks b. V. Vajevačs atbild, ka ministrija apkopos pastnieku izteiktās pretenzijas par pašreiz ražoto mopēdu konstrukciju un griezties ar konkrētiem priekšlikumiem pie rūpnīcas «Sarkanā zvaigzne» vadības.

Klīstošo Autocisternu

Leģenda par

Vēlā ziemas vakarā Lubānas šosejas malā stāvēja trīs autokārtības sargi ar inspekcijas zīliem rokās. Visi trīs ar interesi vēroja, kā pa ceļu nedrošiem soliņiem tuvojas večuks.

— Stāvat? — večuks jautāja. — Nu, nu, stāviet vien... Laikam Klīstošo Autocisternu vēl ne reizi neesot sastapuši, ja tik droši stāvat...

— Kādu Klīstošo Autocisternu? — kārtības sargi nesaprata.

— Klīstošā Holandieša jaunāko māšicu, — večuks labprāt paskaidroja. — Saproiet, senos laikos, pirms vairākiem gadiem, no Latvijas autoapkalpes staciju pārvaldes izbrauca visparastākajā reisā visparastākā autocisterna. Savākt no autoapkalpes staciju attīrīšanas iekārtām uzkrājušos mazutu, eļļu un tamlīdzīgi... Šoferis apbraukā vairākas stacijas, piepilda cisternu līdz malām, stūrē uz izgāztuvi, bet tur viņam saka: naftas produktus zemē gāzt nedrīkst Nav paredzēts. Var saiegt gruntsūdeņus.

Šoferis ar visu cisternu brauc pie priekšniecības. Priekšniecība rokas vien noplāta: mēs labprāt palīdzētu, bet, atklāti sakot, neviens nezina, kur šito savāktu mantu likt. Un nav neviena, kam pavaicāt. Tiesa, melš, ka tie, kas mūsu republikā pārzina naftas naftas produktu pārstrādašanu, kādreiz esot sprieduši par projekta dokumentācijas pasūtīšanu mazuta nostādīšanas ierīcēm, bet vai nu mazums par ko runā... Tavš mazuts, cieņjamo šoferīt, tava autosisterna. domā pats...

Šoferis atvadās no priekšniecības, iziet uz ielas — kurp braukt? Pārējie šoferi iesaka: brauc turp, kurp mēs visi braucam. Uz pamestiem grants karjeriem, uz kādu nomalāku purvu. Vai pasaulē mazums smuku vietīņu, kur neviens neko vēl nav izgāzis. Tikai uz Oleriem, bridina, gan nebrauc. Tur Sedas upē drīz vien no ūdens varēs tīru naftu iegūt. Pasmel, lej bākā un brauc...

Šoferis domā, domā, vēlreiz domā, domā, nudien, — izejas nav. Ne jau par domāšanu šoferiem maksā, bet par braukšanu un vešanu. Kāpēc stāvēt un gaidīt, kamēr tiks pasūtīta projekta dokumentācija, kamēr finansēs, kamēr uzcels — varbūt visas dzīves nepietiks, lai sagaidītu...

Atmet, nabadziņš, visam ar roku, iedarbina mašīnu un brauc, kurp acis rāda. Uz Jēkabpils grants karjeru. Bet tur vaicā: ko šim vajagot? Šoferis uz Kemeru purvu, no turienes

ari padzen... Beidzot ap pusnakti atrod klusu nelielu meža ezeriņu. Tiklīdz atritina šūteni, skatās — rāpjas krastā kaut kāds nešķīsts gars un pilnā balsī auro:

— Šķic prom! Nepiesārņo mājvietu!

Šoferis, ieraudzījis nešķīsto, nēma kājas pār pleciem... Stāsta, nesen viņš esot manīts kaut kur ne isti Tālajos Austriumos, ne isti tepat Rīgas taksometru parkā, bet ko tauta visu nesarunā. Taču viens gan skaidrs — pamesto cisternu no tā brīža apsēdis pats nelabais — ripo bez šofera un degvielas pa ceļiem. Un visiem, kas šito cisternu redz, nelaime mājās...

— Vai jūs pats ari redzējāt? — kārtības sargi neticīgi vaicāja.

— Redzēju gan... — večuks nopūtās. — Vienu vakaru pēc algas dienas nākam ar sievasbrāli no bufetes, dzirdam — aizmugurē rūc... Tā žēlabaini, žēlabaini... Pēkšņi no ceļa pagrieziņa iznirst milzīga, dubļiem notāskīta un sarūsējusi autocisterna ar izdzēstām ugunīm. Bet kabinē — tukšs... Mēs no pārbīļa kur kurais, bet nākamajā dienā sievasbrālim darbā nepatīkšanas. Pastāstīja, kas un kā, bet šo taisnā ceļā no darba uz Olaini. Ārstēties...

Večuks nopūtās un sastinga. Milzīgu, sarūsējušu autocisternu karavāna ar izdzēstiem lukturiem iznirst no pagrieziņa un, motoriem kaucot, izzuda tālē. Kabīnes bija tukšas.

— Klīstošās Autocisternas! — večuks ie-
vaidējās. — Nudien, būs atkal kādam nepatīkšanas, būs!

— Varbūt tiem, kas nekādi nespēj sasparoties sākt būvēt nostādīšanas ierīces? — kārtības sargi taujāja.

— Kas tur ko sasparoties? — večuks nesaprata. — Ierīko dažus kārtīgus betona baseinus, salej iekšā savāktu mazutu, nostādini un laid atkal lietā...

Un, atmetis ar roku, večuks aizklunkuroja tālāk.

G. KURPNIEKS

JĀZEPS OSMANIS

Brīnumi

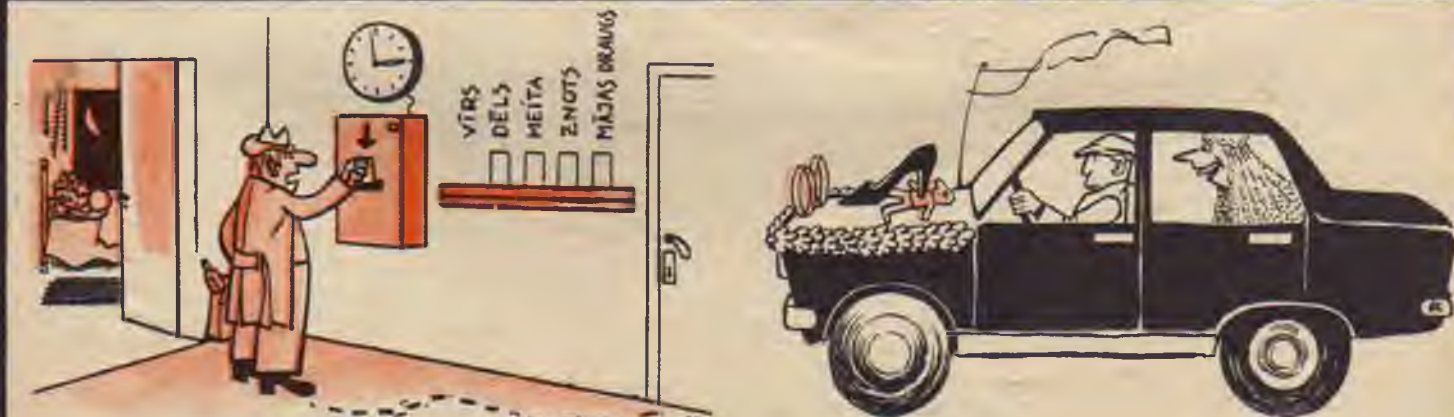
1.

Pazīstams pulstītis garām gāja.
Kāds tur brīnumst! —
Pasvoicinājai

2.

Pulstītis sacīja: — Lūdzu, tāti —
Kāds tur brīnumst!
Viņš teica:
— Dod, lūdzu, plesmēķēt.

Ak, Brīnumi bez brīnumiem!
Cik bieži jābrīnās par tiem!

I. MELGAILIS

E. RUSMANIS

— ES DZIĻI MOZĒLOJU ...

U. MEZAVILKS

STARP CITU

Flasko: pārdeva velnam dvēseli, bet izrādījās, ka nauda bija viltoja.

Ir tādi ļaudis, ar kuriem var būt pa draugam tikai tad, ja saņemtojas ar visu pārējo cilvēces daļu.

Tāds, kurš nekad nav cietis, nevar būt līdzcieļīgs.

— Un par ko! — gaudās dīklenis. — Es taču neko nedarīju.

Vai tas neaizvalno foreadoru, ka viņa cīņu ar vērši dāvā par vēršu cīņai

Klusucēšanu atbalsta visi, izņemot eksaminētāju.

Dažkārt domām liels plašums tikai tāpēc, ka to ir maz.

Salda inde var būt daudzkārt bīstamāka nekā rūgtā.

Cilvēks, kurš ir labi sagatavojies sastapties ar pašu jaunāko, dažkārt nav sagatavojies labajam.

Ja jums strīdīnā ir izdevies pārliecināt slevu, tā nebūs bijusi jūsējā.

Grimstošs kuģis no kursa vairs nenomaldīsies.

Idejām, kas lidinās mākoņos, bieži vien nav nekāda svara.

Kāpēc gan ledvesrna atnāk un aiziet, bet laiskums mēdz uzkavēties.

C. MELAMEDS

ZAUBES KALENDĀRS

1. LIELAIS VIENREIZVIENS

Ja kādam lasītājam pēkšņi uznāk vēlēšanās risināt galvu reibinošus aritmētikas uzdevumus, viņš var mierīgi doties uz padomju saimniecību «Zaube». Tur viņam tūlīt tiks nodots pirmajā brīdī satriecoši vienkāršs uzdevums: cik ilgā laikā iespējams saskaitīt trissimt cūkas?

— Divās trīs stundās, — jūs varbūt ieminēsieties. — Nu, lielākais, vienā dienā...

Ar to pašu, neņemiet ļaunā, būsiest iestidzis kā muša gumijas limē. Ne viens, ne otrs! Paklausieties, kā tas notiek Zaubē.

Mainījās lopotības brigadieres. Pirmā pakāra skaitīkļus, dienu, nedēļu, mēnešu un gada pārskatus. Skaitīja, kamēr iznāca, ka aizgaldos esot 302 remontcūkas. Tās kopā sverot 37 679 kilogramus

Otra darbiniece, kas stājās pirmās vietā, arī kērās pie skaitīšanas. Viņai iznāca 273 cūkas ar 33 677 kilogramu lielu dzīvsvāru.

Liekas, saimniecības vadītājiem te nu bija laba izdevība parādīt, ka viņi modri stāv sabiedriskā ipašuma sardzē. Diemžēl šī iespēja palika neizmantota

— Ja tas tā ir, tad tas tā arī ir, — lāga vīri Zaubē nosprieda.

Nu ir pagājis gads, bet, kur palikušas 29 cūkas, — par to ne ziņas, ne miņas, ne rukšķiena aizgaldā. Un te nu varam izdarīt vēl vienu aprēķinu — cerams, ne pēdējo: zinot, cik dienu ir gadā un cik remontcūku «Zaubes» kūtiš, nav grūti nākt pie secinājuma, ka saimniecības vadītāji un speciālisti nav spējuši dienas laikā saskaitīt pat vienu vienīgu cūku. Citiem vārdiem runājot — pareizināt vienu ar vienu.

Patiesām — kas nu nav par daudz, tas nav par daudz!

2. CIK DIENU IR MĒNESI?

Skaidrs, ka virsrakstā minētais jautājums lasītājam šķitis aplams. Tā arī ir — iekams neesam nonākuši līdz Zaubei. Uz jautājumu, cik dienu, piemēram, ir maijā, zaubieši, aci nepamirkšķinot, atbild:

— Kā, vai tad jūs to vēl līdz šim nezinājāt? Protams, trīsdesmit četras!

Jūnijā pēc tā paša kalendāra iznāk 46 dienas, taču visgarākais mēnesis, atkal pēc tiem pašiem «Zaubes» rakstiem, ir oktobris — ne vairāk, ne mazāk kā 60 dienas! Vispār no jūnija līdz decembrim nevienā mēnesī nav mazāk par 40—50 dienām. Revidenti ilgi šķirstīja remonta un celtniecības darbu uzskaiti. Bet, kas ar zīmuli ierakstīti, tas ar cirvi nav izcērtams. Līgumstrādnieks ar tabeles numuru 9079 dažos mēnešos bija rāvis melnās miesās pa divdesmit un pat trīsdesmit stundu diennakti!

Protams, šis līgumstrādnieks arī saņēma atiecīgu kabatas naudu sīkiem tēriņiem. Jūnijā viņš nopelnīja vairāk par tūkstsots rubļiem, septembrī — 1245 rubļus, bet oktobrī — 1410 rubļus 99 kapeikas.

Izskaidrojums te nav tik sarežģīts, kā pirmajā brīdī šķiet. Zaubē diena ir isāka, jo Zeme tur griežas ātrāk, un saimniecības vadītāji tai līdzī.

A. KNIEDE

UN TIK BŪVĒ...

Ja tā labi padomā, agrāk bija zelta dzīve!

Sacīsim, simt, simt piecdesmit gadu atpakaļ: ja, piemēram, kāds Vecgirkēnu Ješka sagribēja būvēt pirtiņu, viņš, daudz nedomādams, ņēma un to uzbūvēja. Vai atkal, ja barona lielkungam radās vajadzība pēc jauna alus brūža, — lūdzu! — tika apstallēts cunftīgs mūrniekmeistars, un brūzis drīz vien bija gatavs!

Tagad tā vairs nevar. Tagad, tiklīdz tu sāksi kādas kapitālas ēkas būvi, būs jāsāk kārtot kaudze papīru. Būs jāizstrādā un jā-saskaņo projekta-tāmjū dokumentācija, būs jādabū Valsts celtniecības lietu komitejas atļauja un — pats sarežģītākais — pašas beigās jāsavāc paraksti no vairākām organizācijām, kas apliecinātu, ka jaunā celtnie patiešām atbilst visām mūsdienu prasībām. Šis ceļš, kā tikt pie jaunas ēkas, nebūt nav pielīdzināms rozēm klātai taciņai. Varbūt tieši tāpēc jaunceltnes daudzās vietās top pamatīgi, bet diemžēl ļoti lēni.

Ar prieku jāatzīmē, ka Cēsu rajonā pēdējā laikā sākuši pūst jauni vāji. Taisnību sakot, gan ne visā rajonā, taču dažās vietās jau sāk celt un būvēt ar atvieglotiem, tā sacīt, noteikumiem. Mēs pāršķirstām oficiālus dokumentus un lasām:

«...Vecpiebalgas ciema «Spuldzēnos» kolhoza «Alauksts» būvbrigāde patvaļīgi, bez projektu dokumentācijas, nenoformējot būvdarbu atļauju, uzsākusi ēdnīcas celtniecību.»

«...Raunas ciemā, Parka ielā 4, patvaļīgi, bez saskaņotas projekta-tāmjū dokumentācijas uzsākta jaunas ražošanas ēkas (kokmateriālu noliktavas) celtniecība.»

«...patvaļīgi uzsākta 5 Līvānu tipa māju celtniecība Straupes ciemā.»

Kā redzat — ceļ, būvē un ko tu viņiem padarīsi? Rajona arhitekts protestē, Valsts celtniecības komiteja raksta bargas vēstules, bet vīri tikai ceļ tālāk. Un — kas visbrīnīgākais — kad celtniecība pabeigta, jaunās ēkas tiek nodotas un pieņemtas! Tās pašas piecas Līvānu tipa mājas Straupē pašlaik ir noformētas gludi jo gludi.

Tiesa, ne jau vienmēr viss tik gludi izdodas. Ēdnīca Vecpiebalgā vēl sagādās galvassāpes dažam labam. Turklāt diezgan ilgi. Jo izrādās, ka, izvēloties vietu ēdnīcas būvei, kolhoza «Alauksts» valdes vīri nav ņēmuši vērā 1978. gadā izstrādāto Vecpiebalgas ciemata plānojuma un apbūves projektu. Tas pirmkārt. Otrkārt, nefeiks, ka būvdarbu kvalitāte te būtu bijusi sevišķi augsta. Speciālistu aprindās pat runā, ka tā nekādi netiekot līdz mūsdienu celtniecības normatīviem. Un tas jau ir pavisam slikti. Vēl vairāk — tas ir pat bēdīgi. Jo jaunuzceltajā korpusā ēdnīcu iekārtot nekādi nevar. Šeit neesot vietas saldētavas telpai, un virtuvīte arī nekur nederot. Tā apgalvo sanitāri epidemioloģiskās stacijas speciālisti, un laikam taisnība vien viņiem būs.

Tā, lūk, iet Cēsu rajonā. Bet citādi nekas — celtniecība šeit sokas.

Z. PLATAIS

— NEKĀDU DEGVIELU ES VELTI NEDEDZINU, TIKAI UZ BRĪDI BIJU PAGĀJIS NOSTI

E. RUSMANIS

A. MUKĀNS

J. BRINKIS

PĒDAS VĒSTURĒ

Cik zināms, līdz šim Rīgas pilsētas Izpildkomitejas Ceļu pārvaldes Ļeņingradas rajona ceļu remonta iecirknis ne ar ko īpašu nebija izcēlies — ne kalnus gāzis, ne mākoņus stūmis. Ne to pēla, ne daudzīnāja, ne sarunās minēja.

Taču pēdējo notikumu gaismā šodien var droši teikt, ka tāds stāvoklis augstākminēto iecirkni nebūt nav apmierinājis. Tas klusībā ir lolojis arī godkārtīgākus sapņus. Mums nav zināms, cik ilgi un cik ļoti iecirkņa jaundis to ir darījuši. Toties mums ir zināms brīdis, kad godkārtīgie nodomi, kam no laika gāla ir līdzība ar malsā nenoslēpjamo ilenu, izlīda gaismā.

Tā bija pērnā gada nogale, kad beidzot sāta mūsu iecirkņa zvaigžņu stunda. Paplašinot Zolitūdes ielas braucamo daļu un izvelidojot jaunu ietvi šīs ielas posmā starp Rīgas—Jūrmalas dzelzceļu un Jūrmalas gatvi, iecirknim izdevās ne tikai pieteikt savas pretenzijas uz slavu, bet arī atstāt, ja tā var teikt, pēdas vēsturē.

Par iecirkņa vīriem sāka runāt. Skajā balsī un smagsvāra vārdiem. Ugunsdzēsības pārvaldes Valsts ugunsdrošības uzraudzības nodaļa ar īpašu rīkojumu lika uzlauzt svalgi klāto asfaltu un izcelt ārā hidranta kapes, lai vajadzības gadījumā ugunsdzēsējiem nenāktos tās meklēt ar plānu rokā.

Bet, ja tā padomā, nekas īsti liels

tas nebija. Zem asfalta paslēptās 2 hidranta un 6 pleborkrānu kapes taču bija fīrals sākums — nu labi, parunāja, paklaigāja, deva rīkojumus un ar to troksnis beidzās. Pēc tam viss atkal kļuva kluss, it kā nekad nekas nebūtu bijis. Tas bija tikai tā sauktais vietējā rakstura panākums. Lai paliktu vēsturē, ir jādomā un jārikojas lielās kategorijās. Iecirkņa vīri to saprata. Izpildot jau minētos darbus jau minētajā ielā, viņi piegružoja jau tā plesrājušo novadgrāvi. Va-a, kas tagad notiks! Pavasarī un rudenī apkārtējie dārzi pārplūdis un les bojā augļu koki un krūmi. Bez tam, ņemot vērā šīs ziemas lielos sniegos, vietējiem ledzivotājiem jāpado-mā par peldošiem pārvietošanās līdzekļiem.

Līdz ar to sen ir zaudējis asumu un jēgu vēsturnieku un literatūras zinātnieku leļļušaīds strīds par to, kas — Francijas karalis Luījs XV vai viņa favorīte marķīze Pompadūra — ir teicis slave-nos vārdus «Pēc manis kaut ūdens plūdi!» un vai tas ir noticis 1757. vai kādā citā gadā. Mums ir pilnīgi droši zināms, ka šos vārdus 1981. gada no-galē ir sacījuši Rīgas pilsētas Ļeņin-gradas rajona ceļu remonta iecirkņa vīri, kad viņi paplašināja Zolitūdes ielu posmā no Rīgas—Jūrmalas dzelz-ceļa līdz Jūrmalas gatvei.

Z. ATIS

PRETRUNU LĪKLOČI

Ir cilvēki, kuru likteni jau no pašas dzimšanas plosa nebeidzamas pretrunas. Taisni tāds dzīves gājums iegadījās Dzirkstelītei. Kaut gan savu vecāku ģimenē viņa piedzima ļoti gaidīta, sarežģījumi sākās jau pie vārda došanas.

— Kā sauksim? — mammai pajautāja. — Nu, protams, par Saldumiņu, Dūdiņu, Bužuncīti, Burbuli, par Kunkulīti, Mikucīti, par...

Kad beidzot mammai izdevās ieskaidrot, ka vajadzīgs vārds, ko var ierakstīt dzimšanas apliecībā, viņa tik svarīgu lēmumu nevarēja pieņemt bez apspriedes ģimenes kongresā. Tas ilga bezmaz divas nedēļas, līdz nonāca pie vienprātīga sprieduma:

— Viņa ienesa gaismu mūsu dzīvē, tāpēc nav cita vārda kā vienīgi Dzirkstelīte!

Diemžēl klases biedri skolā jau kopš pirmās mācību dienas to ignorēja, ar bērnišķīgu ģenialitāti nojautuši, ka šī ir tā reize, kad uzvārds der arī iesaukai. Dzirkstelītes uzvārdam bija nelaime tādām būt — Spunde. Iss un kā naglai uz galvas, ja ņēma vērā īpašnieces temperamentu — kāda tur ugunošana vai sprēgāšana, ja nemanīja pat gruzdēšanu. Uz kuru pusi pabīdīja, uz turieni Dzirkstelīte gāja.

Tajos gados, kad puikas atklāj, ka meitenes nav tikai brunčaini radījumi vien, Dzirkstelīte nonāca lielā pretrunā ar mamma mācību — turēt acis allaž zemē, nekad pirmajā zēnu neuzrunāt, ballēs sēdēt kaktiņš. Jo — likt Dzirkstelītei pacelt skatienu nevienam nenāca prātā, uzrunāšanai nebija laika, bet dancot aicināja allaž no pirmās rindas.

Sevi krietni nocīnījusies, meklējama atbilde uz jautājumu — kā dzīvot, kā būt? — Dzirkstelīte nostrādāja numuru, kurš uz krietnu brīdi padarīja mēmu ne tikai pašas mammai. Proti, rātni apsoltījusies iesniegt dokumentus kulinārijas skolā, skuķis iestājās mācīties par traktoristi. Kad ģimenes kongress mēģināja viņu piespiest lēmumu mainīt, Dzirkstelīte pierādīja, ka godam valkā savu uzvārdu — tik lēti no ieņemtās pozīcijas to ārā dabūt nevarēja.

Nevarētu apgalvot, ka Dzirkstelītes druknajam augumam sevišķi pietāvētu kombinācija, bet kaut kas visā šajā lietā bija — puiši sāka uz viņu skatīties. It īpaši pēc tās reizes, kad viņa uzvarēja rajona arāžu sacensībās. Dzirkstelītei ar aci meta ne tikai pienu no lūpas nupat noslaucījuši šķeisti, bet arī pāri tāliem novadiem pazīstami kolhozu vadītāji — lai tikai netieļojoties un nākot uz viņu pusi, dzīvoklis būšot kā pils un līgavaini stāvēšot rindā.

Vai jūs domājat, ka nu Dzirkstelītes dzīvē bija sācies ceļš bez likumiem? Nekā! Vajadzēja taču tā sagadīties, ka gadu pirms diploma saņemšanas viņa autobusā iepazinās ar bālu jaunekli. Adalberts bija beidzis mūzikas skolu un spēlēja orķestrī vijoli. Iekāpšanas drūzmā puisim kāds nogrūda brilles, un Dzirkstelīte, ar sievietes intuīciju nojautusi viņā bezpalīdzīgu būtni, palīdzēja atrast zem kājām pakritušo ietvaru ar brīnumainā kārtā saglabātu vienu veselu stiklu.

Guvis iespēju kaut šaurai pasaules apskatīšanai, Adalberts tūdaļ uzdeva savai glābējai jautājumu:

— Jūsu seja man šķiet kaut kur redzēta. Vai jūs mācāties pūst flautu?

— Nē.

Dzirkstelīte bija sacījusi tīru taisnību. Par meliem nevarētu uzskatīt arī to, ka viņa neatklāja Adalbertam savu īsto nodarbošanos. Kad, norunājuši nākamajā dienā atkal satikties, abi izšķīrās, Dzirkstelīte saprata — ir jātaisa nākošais asais pagrieziena. Cik labi, ka viņa ne ar pusvārdu nebija ieminējusies par to traktoristu skolul... Adalberts teica — viņš dievīnot tādus meitenes vārdus kā Dzirkstelīte. Un it sevišķi tādā gadījumā, kas ir viens no tūkstošiem, kad vārds kā cimd ar roku sader ar valkātajās sievišķīgo būtni. Adalberts teica — viņš nevarot ciest tās bik-

šainās vīrietes, no kurām pa gabalu dvakojot pēc benzīna un smēķiem.

Protams, šis valodas jau nebija nekāda Amerika. Citā reizē Dzirkstelīte būtu pagriezusies un aizgājusi. Bet tagad? Viņa tā nevarēja. Ja nu Adalberts atkal pazaudē brilles? Ja nu viņu pūlis iegruž neīstajā autobusā? Ja nu...

Viņi bija drusku pasēdējuši parkā uz soliņa, un Adalberts parādīja Dzirkstelītei populārā žurnālā nodrukātu dzejnieka un prozaika Censoņa Klapīņa rakstu par to, kādai jābūt īstai sievietei. Kad Dzirkstelīte sāka lasīt, viņai šķita, Censonis vārds vārdā nocītējis mammais aizrādījumus. Tiesa, literāts savās pamācībās gāja tālāk. Mamma tad jau vēl bija liberāle, jo rakstā tika pieprasīts atņemt sievietei lūpu krāsu un nagu laku, atstājot vienīgi suseklīti, lai neskraida pinkaina un nebaida bērnus, vīram putru vārdama. Tā vien likās, Klapīņš redzēja pasaules bojāeju tajā apstākļi, ka sievietē grib kādreiz iziet arī aiz savas mājas durvīm...

Protams, Dzirkstelīte nebija mucā augusi. Kaut ko līdzīgu lasīt bija gadījies. Citās reizēs tas tika vienaldzīgi nolikts malā. Bet nu kopā ar spēji uzraušos rūpi par Adalbertu Censoņa Klapīņa sētais iekrita neredzēti auglīgā zemē. Dzirkstelīte rausus izrāva savus dokumentus no traktoristu skolas, ar tādu pašu sparū tos iesniedza pirms kāda laika apņacinātajos kulināros.

Protams, mamma teica — die's dar' labi, ko darīdams. Kad Dzirkstelīte drīz vien atveda Adi iepazīstināt ar vecākiem, mamma tūlīt saprata, kurš ir šis 'die's', bet vai tāpēc nebija labi.

Jo tuvāk nāca kāzu diena, jo vairāk Dzirkstelītei smeldza sirds — ja nu nāk gaismā viņas «tehniskā» pagātne?... Pagaidām to bija izdevies padarīt par nebijušu. Adalberts neko nejaudāja, un mamma arī pati saprata, ka nav ko kazu tirgū vest, kamēr tev to neviens neprasa. Tā dzīve māti un meitu beidzot savēda kopējas saprašanas punktā — jaunajam pārim tūlīt pēc kāzām jālūko apmesties kādā attālakā vietā, kur nav pažiņu. Pārējais Dzirkstelītes pašas rokās. Vēl jo vairāk tāpēc, ka no vīra viņa dabūja īsti sievišķīgi harmoniskas personības veidošanai piemērotu uzvārdu — Zeltiņa.

Viss noritēja vēl labāk, nekā varēja cerēt — Dzirkstelīte pēc jaunā uzvārda iegūšanas sāka cept tortes un vārīt debessmannu šķautī mazā pilsētiņā dzidras upītes krastā. Adalberts turpat mācīja bērnus mūzikas zintībās.

Pilsētiņas sabiedrība nevarēja vien beigt jūsmot par saskanīgo Zeltiņu ģimeni.

— Cik viņš galants, — teica vienas, — visur sievai pasniegīs roku, visur — lūdzu un paldies, mīļā... Laime dzīvot ar tādu cilvēku.

— Cik viņa sievišķīga un smalka, — atzina otri. — Viņa pat zemē nokritušam lakatiņam pakal nenolieksies, ar visu savu būtni pauzē — tas ir vīrieša pienākums. Līdzās tādai sievietei pat lupata jūtas kā īsts stiprā dzimuma pārstāvis.

Tā bija un tā nebija. Ja Adalberts no sava smalkuma necieta, tad Dzirkstelīte gan. Briesmīgi. Viņa gandrīz vai mira skatīdamās, kā vīrs pūlas iedzīt sienā naglu. Rokas pašas stiepās izraut āmuru un parādīt, kā tās lietas dara. Dzirkstelīte spēja savaldties, tikai vairākas reizes sev atgādinājusi, ka tādai nesievišķīgai būtniēi Adis varētu atņemt savu jauko uzvārdu. Spunde viņa vairs negribēja būt. Nā un nepare-

Jāsaka, no Dzirkstelītes iznāca laba pavār. Tāpat kā gandrīz bija iznākusi laba trakturiste. Taču laimā gan no viņas iznāktu a laba aktrise. Jo ne jau katra sieviete, visu d bisko izlikšanās māku mobilizdēma, spēj se- tā savienot sievišķības vārūmu ar vīrišķīb. Dažādi izkārtojot savu laiku, viņa pamanīja jaunajā dzīvoklī visu izdarīt pati: urbt, dz naglas, skatīt, flīzēt un pārmūrēt, Adalberta smalki iestāstīdama, ka to paveikuši cīņolomē meistari...

Sava vīra mīlēta, pilsētiņas sabiedrības cie- nīta un apskaušta, Dzirkstelīte ar Adalbert zem rokas pastaigājās gar dzidro upīti paš pavasara sākumā. Bija skaists svētdienas rīt un kā rupja disonanse tajā ielauzās balss, ka brēca pēc palīdzības.

Paskrājuši sauciena virzienā, Zeltiņi ierau dzija uz ceļa lielā pelķē stāvam baltu žigul Malā, no korpēm liedams ārā ūdeni, vaimē nāja bārdains vīrs, taču pilsētiņa atsauca t kai ar cīruļu dziesmām augstu zilajās debesī. Jauno pāri ieraudzījis, vīrs slīcēja izmisum- metās pretī:

— Stumsim, labie ļaudis, citādi dampis aiz ies par burbuli!

Jau tas vien liecināja, ka bārdainais ir tā- lūmnieks — vietējie žampas dziļumu zināja un noslīkt nebaidījās. Kad trīs roku pāi braucamo drusku sašvunkāja un pagrīda, ži gulis izlēca kā burkāns no dobes. Nelaime piemeklētais tencināja atņemdamies un grī- bēja stūrēt tālāk, taču nekas nesanāca. Mo- tors tikai pāris reizi nošķaudījās.

— Sveces, — Dzirkstelītei pati no sevi- izlauzās traktoru skolā reiz gūta un debess- mannā nepazudusi gudrība, — sveces samir- kušas.

— Kādas sveces, cienītā? — bārdainai mīrkšķināja acis. — Kā jums nav neērti smie- ties par nabaga dzejnieku, kuru lasītāji nesa- gaidīs uz tikšanos. Censonis Klapīņš ir mū- piemānītājs, viņi teiks. Nelietis un melis, viņ- sacis. Tāda nelaime, bet jūs — par kaut kā- dām svecēm.

— Ehl — Dzirkstelīte izpūta elpu, tad to- atkal dziļi ievilkā, iemeta pārsteigtajam Adal- bertam rokās savu smalko mēteli, uzlocīja paaugstāk gaisīgās blūzītes piedurknes un bārdainim pavēlēja: — Taisi valā kapotul!

Tā kā viņš, protams, nezināja, kurus klo- kus raut, likās pati klāt. Spunde nupat bija uzvarējusi Zeltiņu un uzvaras līksmē rakās pa motoru, ka prieks. Noņēma karburatoru, uzlika atpakaļ, pārbaudīja sveces, dzejnieku un prozaiku malā pabīdījusi, pati pielaida mo- toru un drusku pieregulēja aizdedzi. Tad, uz- metusi skatienu Adalbertam, saduga — kas nu būs, ak, lai vai kas!...

— Tādas sievas priekšā es visu mūžu stā- vētu ceļos! — pēc stundas, locīdams iekšā Dzirkstelītes ceptās pankūkas ar pildījumu, Censonis Klapīņš dziedāja. — Tādai sievai jā- ceļ piemiņklis un katru rītu jāpušo ar ro- zēm!

Adalberts, izrādās, bija vienis prātis. Un tagad mazā pilsētiņa dzidrās upītes krastos Zeltiņu ģimenes raksturojumā ievij jaunas nianšes:

— Nuja, viņš spēlē pirmo vijoli. Toties ne- viens cits neprot tik ātri nomainīt moskvīča ātrumkārbu kā viņa...

Kā varat saprast paši — pretrunas Dzir- kelītes liktenī beidzot ir zudušas. Viņa tur- pina vārīt debessmannu un pēc sirds patikas brīvajos brīžos ņemas ar motoriem. Visi trīs Zeltiņu bērni dara to pašu, pa starpām spē- lēdami vijoli un klavieres.

Ja vērtīgāk ieskatāties, kā sasniegta šī idille, šaubu nav — tikai un vienīgi pateico- ties Censoņa Klapīņa daiļradei un spilgtajai vīrišķīgajai personībai. Tātad — kurš te sa- cīja, ka Censonis Klapīņš raksta pēdējās mul- ķības?

T. SERGIJENKO

— KAD VIŅIEM BRUNAS SARUSĒS, BRUKSIM VIRSŪ!

D. BREIKSS

— KUR TU, JANKA, TAISIES, KA TĀ PUCĒJIES!
— JĀSKRIEN VIENAM PAKAĻ, UN DARBA LAIKĀ BEZ
ŠLĪPSES NEDODI

G. BERZINS

E. OZOLIŅŠ

JAUNĀKAIS ZINĀTNĒ UN TEHNIKĀ

SILDĪSIM PĒDAS

Ja kādam zinātniekam jautātu, kā ziemas spelgoņā sasildīt nosalušas kājas, viņš atbildētu apmēram tā: minētās ekstremitātes jāpieļiek pie siltas krāsns vai jāiebāz bļodā ar siltu ūdeni. Tāda atbilde principā ir pareiza, bet tikai principā. Ko darīt tad, ja nosalušai personai nav pieejama ne silta krāsns, ne bļoda ar siltu ūdeni?

Uz šo jautājumu līdz šim neviens nebija spējis atbildēt, taču pēdējā laikā, pateicoties neatlaidīgiem pētījumiem, stāvoklis ir mainījies. Zinātnieki ir konstatējuši, ka nosalušas kājas var sasildīt ļoti vienkārši — atliek ielikt tuvākajā virlešu apavu veikālā un paskatīties uz plauktiem. Šoziem plaukti ir pārpilni vīglām, vasarīgām kurpēm, kas liek atcerēties jūlija tveici, vīglus, baltus mākoņus un sakarusu letvi. Nosalušajam pilsonim tik ilgi jāska-

tās uz vasarīgajām kurpēm, kamēr viņš jūt, ka nosalušās pēdas pašdedvesmas ceļā kļūst siltas. Te gan jāpiebilst, ka plauktos nekādā ziņā nedrīkst būt ziemai piemēroti zābakli, jo tie vienmēr asociējas ar sniegu un salu. Par laimi šoziem apavu veikalos siltus virlešu zābakus var ieraudzīt ļoti reti, tāpēc pēdu sildīšanu pašdedvesmas ceļā nekas netraucē.

Starp citu, sildīšanas laikā nosalušo pilsoni vēlams nedaudz uzjautrināt, jo tad pēdas silst ātrāk. Šķaļus smieklus vienmēr izraisa frāze: «Tirdzniecības uzņēmumi pēta pircēju pieprasījumu un cieši sadarbojas ar apavu ražotājiem.»

Galū galā, krietni izsmējies un sasildījies, pilsonis aiziet svīpodams. Tāpēc, cienījamie virleši, ja jums ziemā salst kājas, iegrīzieties apavu veikalos!

SPĪTĪGAIS STIKLS

Tie, kas interesējas par optikas vēsturi, zinās, ka stikla slīpēšanas māku cilvēks apguvis pirms vairākiem gadsimtiem. Kopš tā laika, ja vajadzējās izgatavot teleskopu, mikroskopu vai vienkāršas brilles, optiķis paņēma stikla gabalu un sāka to slīpēt. Viņš slīpēja, slīpēja, kamēr šķērēšanas lēcīce bija gatava.

Diemžēl kā liecina pēdējo gadu novērojumi, stikls ir daudz noslāpējamāka materiāla, nekā sākumā likās. Cilvēka prātam neizprotamu lēmeslu dēļ dažos ģeogrāfiskā platuma

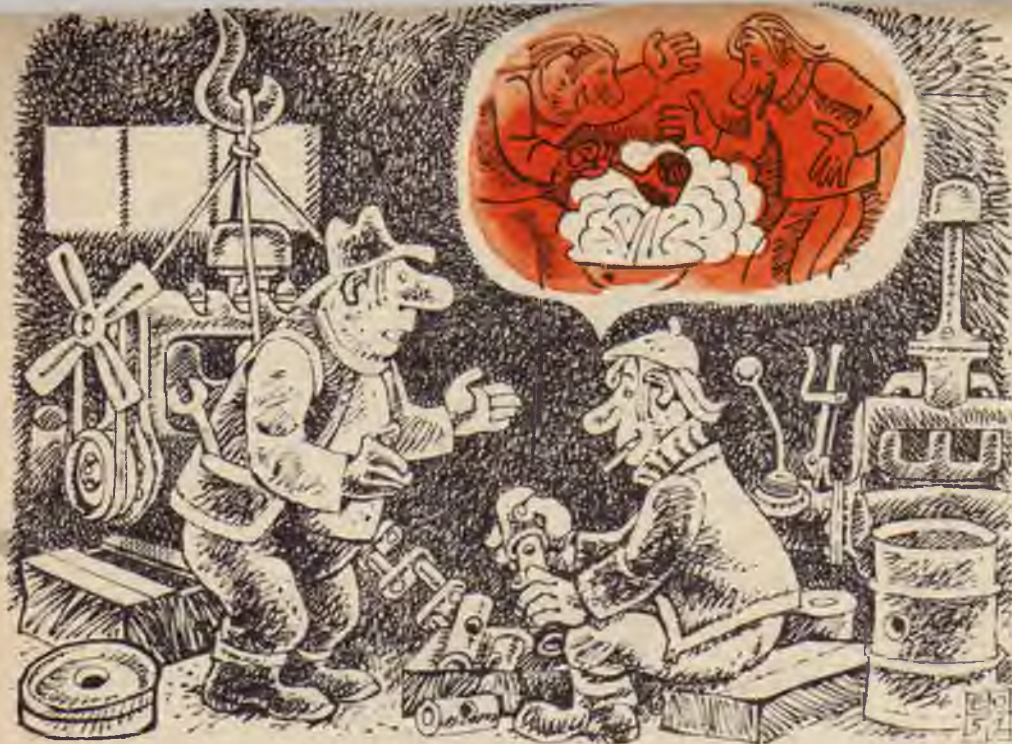
un garuma grādos stiklu nekādi nav iespējams nostiprēt. Nelaimīgā kārtā sagadījies, ka mūsu republika atrodas tieši tajos garuma un platuma grādos, kur stikla slīpēšana ir neatrisināma problēma.

Šis visai nepatīkamais fakts kļuva zināms pēdējos gados. Tas notika tā. Redakcijas sāka puslīdz regulāri saņemt sūdzības, ka vājredzīgi cilvēki optikas veikalos nevar iegādāties ārstu izrakstītas brilles, it īpaši, ja brillēm vajadzīgas tā sauktās plus lēcas. Iemesls lēcu trūkumam ir vienkāršs — jau ilgāku laiku ir grūtības, kas kavē to saņemšanu no citām republikām, kā tas bija paredzēts un ielānots. Ņemot vērā, ka mūsu republikā ir augsti attīstīta rūpniecība, ar prātu spriežot, lēcu ražošanu vajadzēja noorganizēt tepat Rīgā. Protams, var iebilst, ka ražot lēcas samērā nelielos daudzumos nebūs ekonomiski izdevīgi. Bet, no otras puses spriežot, vai ir ekonomiski izdevīgi, ja kvalificēti darbinieki piemērotu briļu trūkuma dēļ mēnešiem ilgi nevar ne strādāt, ne lasīt! Turklāt spriešana par ekonomisku izdevīgumu vai neizdevīgumu nav visai humāna, jo vājredzīgam cilvēkam bez brillēm turpina pasliktināties redze, un redzes zudumu rubļos aprēķināt nevar.

Tātad, ja pacientiem uz brillēm jāgaida nepieļaujami ilgi, tad tur noteikti ir cits, prātam grūti atpverams iemesls. Kā jau minējām, visbiežāk, ka vainīgi ir ģeogrāfiskie grādi. Vai šim viedoklim piekrist mūsu republikas medicīniskās rūpniecības un Valsts plāna komitejas darbinieki, vēl nav noskaidrots.

Ja viņi nepiekrīt, būtu interesanti uzzināt, kāpēc.

A. ĪSAIS,
zinātņu kandidāts

— AK TU, NELAIME, NAV NEVIENA PAŠA GULTŅA!
— KUR TAD BŪS, JA PĒDĒJOS DERĪGOS IZLĒJĀM LAIMĒS!

E. OZOLINS

— REVIDENTS ATSTĀJIS BAGĀŽNIEKU NEAIZSLĒGTU.
— TĀ IR LABA ZĪME!

U. MEŽAVILKS

KULTURĀLAS PĀRDOMAS

Lai pašam būtu ko lasīt, uzrakstīju grāmatu.

Romāna galvenie varoņi bija tik sado māti, ka vienīgais daudzmais dzīvais tēls bija romānā tēlotais netaisnais.

Spāņu valodā neesot skaņas «z». Netī camil Kā tādā gadījumā viņi izrunā vārdu «zirs»!

Daudzi ārsti, izrādās, kļuvuši par rakstniekiem. Bet vai kāds rakstnieks ir kļuvis par ārstu! Ārstam tomēr kaut kas ir jāzina!

Padzirdējis, ka slaveni cilvēku pēdējie vārdi tiek pierakstīti, visu mūsu gudroja savus pēdējos vārdus.

ANDRIS BRIEDIS

TU — MAN, ES — TEV

Automehāniķis Kurbulis aizstiepa patērētāju biedrības krāvējam Tarmanim šādas tādas deficīta detaļas žigulim. Tarmanis iedeva pretī dažus desas līkumus. Kurbulis par to uzlika polšu. Tarmanis nepalika parādā. Pēc pirmās pudeles Kurbulis apsolīja vēl kādas detaļas. Dzerot otro, Tarmanis sāka pie krūtīm un zvērēja pagādāt importa konservus.

Šķiroties Kurbulis tik neveikli sašūpojās, ka pagrūda Tarmani. Tas nokrita augšpēdus, paraudams līdzīgu galdautu ar traukiem, un pamatīgi apdauzīja pakausi. Tarmanis nepalika parādā, viņš savukārt uzdauzīja Kurbulim zilu aci.

— Tu man, — viņš kļiedza, — es — tev! Saproti, maifas gabals!...

A. LEIŅŠ

Varenas

Manam paziņam Fredim bija paveicies. Saņēmu viņu uz ielas, un viņš man saka:

— Nāc līdz! Dzirdēsi kaut ko tādu... — Viņš noslēpumaini miedz ar aci.

Bet man tobrīd nav laika. Jāskrien. Es saku:

— Zinu jau, ko dzirdēšu. To pašu, ko parasti — prātījumus par dzīves jēgu un karstu cenu tirgū.

— Nekā nebija! — Fredis aiz sajūsmas gandrīz vai kļiedz. — Es iemūzināju savu balsi!

— Balso! — es neticīgi pārjautāju, jo zinu, ka ēzeļa taurēšana ir daudz melodiskāka, ja to salīdzina ar Freda blējieniem, ko viņš pats lepnī dēvē par dziedāšanu.

— Ne gluži balsi, — Fredis precīzē, — un omēr — tas bija kaut kas vienreizējs!

— Kas?

— Nu tas, ka man kolosāli izdevās!

— Kas tieši? — es kļuvi nepacietīgs.

— Iemūzināt savas iesnas! Atceries, pie mums viesojās tas pasauleslavenais pianists...

— Zini, man bija laimējies dabūt biļeti uz viņa koncertu.

— Varu iedomāties, ko tas tev maksāja!

— Tofies es ieguvu daudz vairāk! Ja gribi, vari paklausīties.

— Es klausos.

— E, nekā tu nesaproti. Vai tad neatceries, viņa priekšnesumu ierakstīja videomagnētofonā!

— Un kāds tam sakars ar tevi?

— Viesīšākais! Saproti, es nošķaudījos pašā liriskākajā vietā. Tu tikai padomā — Bēthovena koncerta debsķīgās trešās daļas izskaņas akordi un te pēkšņi es! Varenī nošķaudījos! Ja vēlies, vari paklausīties. Es dabūju kaseti ar ieraksta kopiju!

— Gan jau, — atmetu ar roku. — Citreiz!

Tāču, kad raudzījies uz Freda priekā starojošo seju, man nevilus uznāca skaudība: cilvēkam istajā brīdī piemetas šķavas un, skaties, — tās ir iemūzinātas, bet tu, cilvēk, vari gadiem plinkšķināt tos pašus Bēthovena darbus un nekā!

A. DZIRDE

E. RUSMANIS

U. MEZAVILKS

REDZ, KAIMIŅIENEI PAGRABĀ PLUDI!

K. LIEDE

JĀZEPS OSMANIS

Mikša diendusa

Jau Mikšītis sīt kopā plaukstas,
Māķ roku dot un māt «afā».
Kad vējpūsmas nav pārāk aukstas,
To Izved ārā diendusā.

Guj Mikšs ratos kombinzonā
Kā zvaigžņu kuģī kosmonauts.
Pie viņa tā kā slēgtā zonā
Navienam tuvojies nav jauts.

Guj mājā lelles, spēju lietas,
Un māmulīte gultā dus.
Zem gultas Montis «savā vietā» —
Pat tas ir piesardzīgi kluss.

Guj Mikšītis un miegā smaida.
Nez, varbūt tāpēc smaida viņš,
Ka pamošanos modri gaida
Jau otro stundu vecāčīņš.

ARNOLDS AUZIŅŠ

Dzeramnauda

Nav dzeršana nekāda bauda,
Bet vainīga ir dzeramnauda:
Ja visi labprātīgi dod,
Kurš devēju drīkst apvainot!
Dod šveicaram, lai tiktu bārā,
Ņem garderobists, metot ārā,
Dod vecmātei un dakterim,
Ja lopiņš jākauj — slakterim.
Kurš dzeramnaudu neatzīst,
Tas, jādūmā, nav meistars īsts
Vai arī devums pārāk niecīgs, —
Par lielāku viņš būtu priecīgs.
Ikvienam dzeramnauda der,
Un tā ir, protams, jānodzer.

BALĶI UN SĒRKOCIŅI

— Šitos krauj atpakaļ! — vīrieša balss sacīja. — Šitie mums neder! Dari ar tiem, ko gribi, skaldi kaut malkā!

— Kur tad es tos likšu! — otra vīrieša balss protestēja. — Būs vien jāņem!

— Neņemšu, šitie balķi neatbilst standartam! — pirmais palika pie sava.

— Pats tu neatbilsti standartam, bet balķīši ir uz goda! — otrs uztraucās.

— Neatbilst standartam! Nu, kad es tev saku, neatbilst!

— Ņem un mēri! Tā, tā, diametriņu mēri! Nu, cik? Septiņdesmit astoņi! Redzi, cik skaisti. Bet tu saki — neatbilst standartam.

— Es šitos nevaru iedabūt nevienā mašīnā, — pirmais, kā taisnodamies, sacīja.

— Man par to nekas nav zināms, — otrs, nu jau pašapzinīgi teica. — Diametrs nav mazāks par sešpadsmit centimetriem, tāpat standartam atbilst, tāpat viss kārtībā. Nem ciet un dzīvo vesels!

— Mīļais cilvēk, no šitādiem resniem kokiem pie labākās gribas nevar ražot sērkociņus!

— Bet otrs vairs neklaustījās, iedarbināja mašīnu un aizrūca tālēs zilējās.

Pirmais, palicis viens pie izgāztajiem balķiem, iegrīma dziļās domās. Viņš izdomājās gan šā, gan tā, taču vieglāk ap sirdi nekļuva. Smagu domu nomāktu, aukstā ziemas rītā viņu atrada redakcijas pārstāvis.

— Mums ienākušas sūdzības, ka sērkociņu fabrikā «Komēta» krājas kokmateriāli. Vai fakti atbilst patiesībai? — viņš jautāja.

Sērkociņu fabrikas «Komēta» koku biržas priekšnieks kļuva vēl drūmāks.

— Kā tad nekrāsies, ja mežsaimniecības sūta nestandarta kokmateriālus. Atved tādus, kurus mēs savās mašīnās nevaram dabūt iekšā. Nupat viens tāds te bija. Āre, kur atvestā sērkociņu malka...

— Ja nestandarta, neņemiet pretī, lai ved atpakaļ! — redakcijas pārstāvis pamācīja.

— Redzi, — biržas priekšnieks noplātīja rokas. — Standartam jau atbilst, bet mums neder... Mūsu mašīnas var apstrādāt līdz piecdesmit centimetriem resnu balķēnu. Bet sūta... Standartā jau nav teikts, ka tādus nevar sūtīt. Standartā ir teikts, ka balķīši, ko ved sērkociņu ražošanai, nedrīkst būt tievāki par sešpadsmit centimetriem diametrā, bet augšējā robeža, ko nedrīkst pārsniegt, nav noteikta. Tad nu mēs darām, kā mākam. Kuri balķi neder sērkociņu ražošanai, tos sūtām uz Liepāju, lai tur pārstrādā koka lupeļu zolēs.

— Tas taču lieks darbs un lieki izdevumi, — redakcijas pārstāvis sašūta.

Biržas priekšnieks noplātīja rokas.

— Standarts noteikts, lai racionalizētu un atvieglotu ražošanu, — redakcijas pārstāvis teica. — Vai nevar kaut ko lietas labā darīt?

— Laikam jau nevar, — biržas priekšnieks nopūtās.

— Varbūt var panākt dženģlmenisku vienošanos ar mežsaimniekiem, lai viņi jums sūta derīgus kokmateriālus, — redakcijas pārstāvis neatlaidās.

— Varbūt var. Runāts jau ir. Kaut ko jau viņi ir solījuši. Bet, piegādājot resnākus balķēnus, viņiem ir vieglāk izpildīt plānu.

Redakcijas pārstāvis gribēja kaut ko teikt, bet atmēta ar roku, apsēdās blakus biržas priekšniekam un arī iegrīma domās par to, vai nevajadzētu atnākt uz kokmateriālu glabāšanas laukumu un iegrīmt domās arī kādam mežsaimniekam...

A. NITA

PARAUS NAV VAINĪGAS

Daudzi runā, ka pasaku ziedu laiki ir pagājuši un visi to stāstītāji izmiruši. Manuprāt, tāds uzskats ir galīgi aplams.

Pasakas dzīvo! Ir mainījis tikai to saturs un stāstīšanas veids. Agrāk daudzās pasakās galvenie varoņi bija karaļi un viņu kalpi, tagad tie ir ražošanas uzņēmumu vadītāji un viņu grāmatveži. Agrāk pasakas stāstīja mutiski, tagad — rakstiski. Mainījis arī pasaku uzdevums. Agrāk pasakas stāstīja, lai iemidzinātu bērnus, tagad — lai nomierinātu dažādu kontroles un uzskaites iestāžu vadītājus.

Nesim, piemēram, Stučas rajona lauksaimniecības agroķīmiskās apkalpošanas ražošanas apvienību «Latvijas agroķīmija». Pērnā gada deviņos mēnešos šī apvienība nav izpildījusi vairākus ražošanas uzdevumus. Nav sagatavots plānotais kūdras komposta daudzums, nav pilnīgi izvesti organiskie mēsli, minerālmēsli iestrādāti augsnē tikai par 57,1 procentu. Loti slikti izmantota lieljaudas tehnika. Divdesmit deviņi lieljaudas traktori nostāvējuši dikā 2013 darba dienas. Vidēji katrs traktors remontēts 37, bet atsevišķas mašīnas pat 100 dienas...

Bet ko dara agroķīmiskās apvienības darbinieki un tās priekšsēdētājs Pēteris Stuburs?

Raksta pasaciņas! Katrs traktors nostrādājis tik un tik dienas, apvienība kopumā apstrādājusi tik un tik nosacīto hektāru, degvielas ietaupīts tik un tik litru... Skaisti raksta.

Tā tad nevaram teikt, ka pasaciņas būtu neinteresantas un to sacerētājiem trūktu fantāzijas. Vai tad neskan jauki pasaciņa par traktoristu darbu kolhozā «Daudzeva»? Tur stāstīts, ka mehanizatori viena mēneša piecās dienās izveduši uz lauka 5033 tonnas kūstmēslu! Varen! Var teikt — pat brīnīšķīgi! Diemžēl «Daudzevas» kolhoza vadītāji, noklausījušies jauko stāstījumu, nevis nomierinājās, bet sāka brēkt:

— Kas par pieci tūkstoši trīsdesmit trim tonnām! Izvestas ir tikai divi tūkstoši divi simti piecdesmit tonnas!...

Tā, lūkl! Secinājums ir viens: pasaku stāstītāji nav izmiruši, arī pasaciņas nav mazāk jaukas, kā agrāk, vienīgi klausītāji ir kļuvuši citādi...

GARU IZSAUKŠANA

Manam draugam Henhūzenam bez daudzām citām ievērojamām īpašībām piemīt vēl viena unikāla spēja — viņš prot izsaukt garus! Tā nav tukša runāšana. Pats esmu redzējis. Henhūzens to dara tā: aizver acis, britiņu enerģiski kustina ūsas un, kad jūt, ka ir pienācīgi koncentrējies, sāk čukstus atkārtot vajadzīgā gara vārdu. Rezultāts nekad nav ilgi jāgaida. Izsauktais, sacisim, Napoleons vai kāds cits, viens divi ir klāt. Reiz viņš izsauca faraonu Ramzesu Trešo.

Lai cik divaini tas arī būtu, bet tieši šī prasme iegāza Henhūzenu ķezā.

Diemžēl par šo bēdīgo gadījumu zināmā mērā var vainot mani pašu, tāpēc uzskatu par pienākumu godīgi visu izstāstīt, kā tas patiesībā bija.

Būdam komandējumā Stučas rajonā, es par Henhūzenu unikālajām spējām izstāstīju kolhoza «Komjaunietis» vadītājiem.

— Tas ir brīnīšķīgi! — viņi iesaucās. — Tieši tāds cilvēks mums ir vajadzīgs! Lūdzu, lūdzu, atved viņu pie mums! Gri-bam, lai viņš izsauca mūsu visumiloto Pēteri Morozu...

Uzzinājis, ka viņam nebūs jāizsauc nekāda untumaina vēsturiska personība, bet tikai vietējais Pēteris, Henhūzens bija ar mieru braukt uz Stučas rajonu.

Ieradies kopā ar mani kolhoza kantori, Henhūzens ērti iekārtojās krēslā, aizvēra acis, enerģiski pakustināja ūsas un sāka čukstēt:

— Pēteri Moroz! Pēteri Moroz! Nāc šurpu no vīnpasaules...

Kolhoznieki, protams, sāka smīnēt.

— Tas vīrs ir dzīvs un vesels! — viņi paskaidroja. — Tapat Stučkā arī dzīvo un strādā.

— Nu ko tad jūs mani mulkojat? — mans draugs kļuva pikts un tūlīt gribēja doties prom.

Tāču kolhoznieki, izrādās, nemaz nedomāja jokot:

— Mēs prātojam tā, — viņi teica. — Ja jau meistars var izsaukt garus, tad dabūt rokā dzīvu cilvēku viņam ir tīrais

izsauciet vismaz kādu Moroza padoto! Lūk, telefona numuriņš...

Uzzinājis, ka nepaklausīgajam Pēterim ir telefons, Henhūzens atguva pagaisušo garīgo līdzsvaru. Apsēdās pie telefona aparāta un mierīgā pašapziņā balsi teica:

— Tūlīt viss būs kārtībā!

Redzēdams, ka Henhūzena darbība ievirzās ikdienišķā gultnē un nekas interesants nav gaidāms, es atsveicinājos un, atstājis draugu, devos kārtot citas darīšanas.

Pa ceļam no rajona kolhozniekiem dzirdēju, ka fermās skābst piens, ka LRTN Stučas rajona apvienības tehniskās apkopes stacijas meistari slikti remontē piena slaukšanas iekārtas un piena dzesēšanas agregātus, ka kolhozā «Sērene» jau veselu gadu nedarbojas piena vads, ka padomju saimniecībā «Sece» slaucamo govju kompleksā «Stūrāni» piena apstrādes mehānismi darbojas ļoti neregulāri un tāpēc saimniecība nodevusi valstij 125 tonnas bezšķiras piena un zaudējusi 10 tūkstošus rubļu... Taču, godīgi runājot, valodām nenoticēju, domāju — kolhoznieki pārspīlē.

Henhūzenu pēc tam netiku redzējis krietni ilgu laiku. Tāpēc, kad nesen atkal iebraucu Stučas rajonā, pirmām kārtām steidzos uz kolhoza «Komjaunietis». Gri-bēju uzzināt, kā tur manam draugam bija veicies ar kolhoznieku lūguma nokārtošanu.

Atvēris kolhoza valdes ēkas durvis, es izbrīnā sastingu. Henhūzens joprojām sēdēja pie telefona aparāta!

— Hallo, hallo... — viņš aizsmakušā balsī sēca. — Vai Pēteris Morozs? — Un, kaut gan klausulē nebija dzirdama nekāda atbilde, Henhūzens ar maniaka neatlaidību turpināja sēkt: — Seit zvana no kolhoza «Komjaunietis»! Mums visu vasaru nedarbojas slaukšanas iekārta un piena dzesēšanas agregāts! Tāpēc valstij nodotas 103 tonnas bezšķiras piena un kolhozs zaudējis sešus tūkstošus rubļu!... Hallo, vai tur būtu tehniskās apkopes stacijas priekšnieks Pēteris Morozs? Hallo! Hallo...

APOLONEKSTERJERS

Dižbīli nopirka zaju suni. Basešu. Tas gan izskatījās pēc neredzēti gara spīdēguņa takša, bet iepriekšējais saimnieks apgalvoja, ka suns esot īpašs, tā sauktās Apolona šķirnes ar klasisku eksterjeru.

Dižbīliene tūda! Izjūsmojās, kā stāstīs draudzenēm par jauno apoloneksterjeru, un skandināja jauko svešvārdu veselu dienu.

— Labāk vajadzēja ņemt šnaucleri, tas vismaz nav tik garš, — Dižbīlis sacīja.

— Nekādu šnaucleri! Mums ir apoloneksterjers un cauri!

Kad suns bija mājās, Dižbīli pēc īsām pārdomām nolēma dzīvoklī tapetes: dzelteno un sārto vietā uzliemēja zajas, jo arī suns, kā jau minēts, bija zaļš. Dižbīliene, tiesa gan, sākumā vēlējās iegādāties kaut ko zilos toņos, bet suns izskatījās tik piemīlīgi zaļš, gluži kā dārgais pavasara gurķis, ka viņa atteicās no iespējas pastaigāties ar suni izrādīt savu jauno zilo džinsa kostīmu un nolēma tērpu ansambli komplektēt no jauna.

Tapešu maiņai sekoja vairāki dārgi braucieni uz servisu, līdz Dižbīlim izdevās pārkrāsot savu volgu piemēroti zaju. Pa to laiku arī kundze bija atslinājusi savas problēmas ar kostīmiem, kleitām un lietussargu, par kurpēm, cimdēm un cepurēm nemaz nerunājot.

Pirmajā sestdienā Dižbīli iepni izveda savu suni zaļumos.

Kad apoloneksterjers bija gana izskraidījis pa rasu un saulītē apzuvis, tas kļuva skaisti ruds.

Dižbīlis aplēsa, cik varētu maksāt mašīnas pārkrāsošana, bet kundze ļauminājās par savām jaunajām zaijam kleitām.

Pēc nedēļas, kad mašīna jau bija pārtapusi rūsas krāsā un Dižbīliene maršēja līpsnīgā kostīmā, piekemmēdama rudās parūkas sprogas, suns nejauši nogāza no plaukta šampūna pudeli, apšļakstījās un kļuva balti lāsumains.

— Izskatās, ka viņš būtu nošpaktelis. Tādas krāsas servissā nebūs, — Dižbīlis novaldējās un meklēja valīdolu.

— Jā, dod vien sunīti atpakaļ, — sieva leņķukstējās, atcerējusies brīnīšķīgos laikus, kad visiem par lielu brīnumu pastaigājās ar svalgi zaju, tērpam un cimdēm pleskaņotu apoloneksterjeru saitē...

— Kas tādu vairs ņems...

Izdomājušies krustām šķērsām, Dižbīli nolēma, ka no raibā topiņa ir jāatbrīvojas. Pats saimnieks nopirka pusstopu un pasauca Jūli no blakusmājas. Viņi pa glāzīti izdzēra, pēc tam Dižbīlis aizvadīja suni un Jūli uz upmalu. Maiss Jūlim bija, bet akmeni, viņš teica, atradīšot uz vietas.

Pēc pusstundas vārtiņi pasitās vajā, un pa tiem ielēkšoja apoloneksterjers. Viņš vairs nebija ne zaļš, ne ruds, ne lāsalns, bet gludi brūns, cīfīgi vicināja slapjo asti, it kā aicinādams saimniekus uz jaunu izskraidīšanos. Dižbīli skrēja arī. Un labi, ka skrēja, Jūlis vairs tikko turējās vīrs ūdens.

Viss beidzās laimīgi. Jūli izzvejoja un izžāvēja. Apoloneksterjers, pārtapis par parastu suni, krāsu vairs nemainīja. Tāpēc kopš tā laika viss ir kārtībā. Dižbīlis brauc ar brūnu mašīnu, bet Dižbīliene staigā burvīgi brūnā kostīmā.

Neticami, bet šajā kostīmā viņa izskatās jaunāka. Vismaz viņa pati tā domā.

DZ. ŠULCE

Šluota

LIETUVIEŠŲ SATĖRAS
UN
HUMORA ŽURNĀLS

R. OSKUTIS

— DIREKTOR, NĀCIET ĀRĀ! KOMISIJA IR JAU PROJĀMI!

V. MIEZELIS

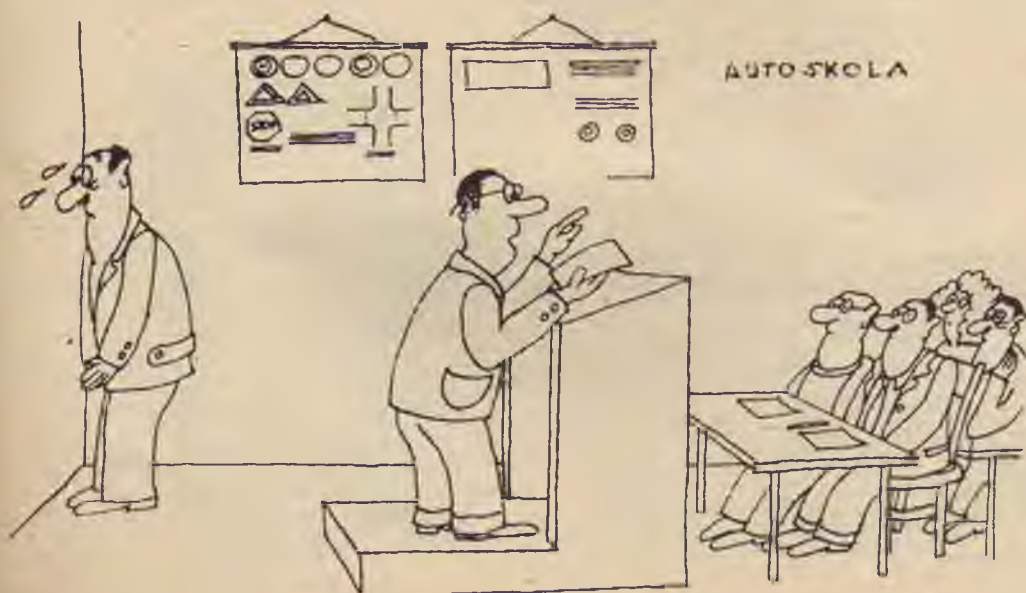
A. DELTUVA

F. SAMUKS

V. SUHOCKIS

A. PAKALNIS

RADOŠA PIEEJA

Kad rajona vadītāju sapulcē vārdu palūdza Pārupes kolhoza priekšsēdētājs Urķītis, pāri krēslu rindām nošalca no daudzām krūtīm izdvesta nopūta. Tā viri centās izteikt savu līdzjūtību Urķitim, vēl nesenā pagātnē slavētā inženierim. Jo būt par priekšsēdētāju Pārupes kolhozā — to varēja saukt gandrīz par nelaimi. Iepriekšējā darbvietā Urķiti taču allaž slavēja par radošu pieeju, bet Pārupē viņam būs jāsamierinās ar vienām nepatīkšanām. Šķita, saimniecību pats nelabais apsēdis. Nekas negāja no rokas. Urķīša priekšgājējs visās sanāksmēs kāpa tribīnē ar garu garo sarakstu rokās, lai nepiemirstu, ko nav padarījis «Lauktechnika», ko celtnieki, ko melioratori... Priekšgājējs allaž izskatījās neveiksmju sagrauzts, turpretim Urķīša apaļais vaigs tagad staroja tā, it kā celtnieki nupat būtu pabeiguši desmit gadus vilcināto kompleksu.

— Es jūsu uzmanību aizkavēšu pavisam neilgi, — Urķītis smaidīdā uzrunāja zāli. — Palūgšu tikai laikraksta korespondentu manis teikto pierakstīt bez kļūdām un radioreportieri panākt tuvāk — lai mikrofonā atbalsojas manas sirds priecīgie puksti. Šī ir nebijusi diena Pārupes kolhoza vēsturē, biedri. Nupat starpkolhozu celtniecības organizācijas priekšsēdētājs Baļķis apsoliya uz Pārupi ik dienas sūtīt divas pilnas brigādes! Biedrs Baļķis pats sekos, lai sešus objektus mūsu kolhozā gada beigās nodotu ar atzīmi «labi».

Biedrs Stanga «no «Lauktechnikas» — palūgšu korespondentu visu, ko es teikšu, pierakstīt vārdus vārdā — rīt ieradīsies Pārupē kopā ar saviem vietniekiem, lai pašrocīgi pieliktu punktu visām līdzšinējām mūsu pretenzijām. Un vēl! No šīs tribīnes es gribu darīt galu nevalodām, kas klist par mūsu kaimiņu, Aizupes kolhoza priekšsēdi Kren-

ķi. Ja es kaut kur dzirdēšu tenkojam, ka Krenķis aizvil mums domātos melioratorus, tad lai mēlnesis rēķinās — visu atlikušo mūža daļu viņam būs jāstrādā tikai priekš aptiekas! Jo biedrs Krenķis ne tikai ir atteicies no melioratoru pakalpojumiem vispar, bet sūta mums talkā divus buldozerus un ekskavatoru. Palūgšu korespondentu pēc tam šos skaitļus man vēlreiz parādīt pirms drukāšanas avīzē — lai nekas nesajūk. Paldies biedriem Baļķim, Stangam un Krenķim!

— Vai tu, draudziņ, pie gadījuma neesi kaut ko nelabu iedēdis? — pārtraukumā Baļķis, sāji smaidīdams, uzrunāja Urķiti. Bet Stanga un Krenķis piebalsoja:

— Varbūt tu bērībā esi no gultas uz galvas zemē nācis? Kad mēs esam tev kaut ko tādu solījuši?!

— Vispār jau neesat, — Urķītis sataisīja bēdīgu ģimi. — Bet man jūsu visu triju palika tik žēl, tik žēl... Vienmēr jūs tās Pārupes dēļ zilina... Es jau saprotu, jums tas kaklā pārāk nekož, bet neko ar sevi nevaru izdarīt — žēl un cauri! Domāju, padarīšu tiem krietnājiem vīriem kaut ko labu... Laikam jau nebūšu izdarījis, kā vajag. Bet jūs neuztraucieties, es tūlīt atkal prasišu vārdu un visu atsaukšu.

— Pagaidi, — Baļķis nokremšojās. — Lai paliek, kā sacīts. Bet tikai ar norunu, ka nākama jāreizē tu visu priekšā pateiks: paldies arī autotransporta kantora priekšniekam!

— Pie viena vajadzēja patencināt arī mežrūpniecības saimniecības un ķieģelniecības vadību. — Stanga un Krenķis piebilda.

Baļķim bija vēl pāris kandidātūru, bet viņš neko vairāk neteica, jo dusmojās pats uz sevi. Par to, ka pērn nepaņēma Urķiti sev par vietnieku. Tagad nebūtu jādomā, kā tos sešus objektus dabūt gatavus...

M. MUŠA

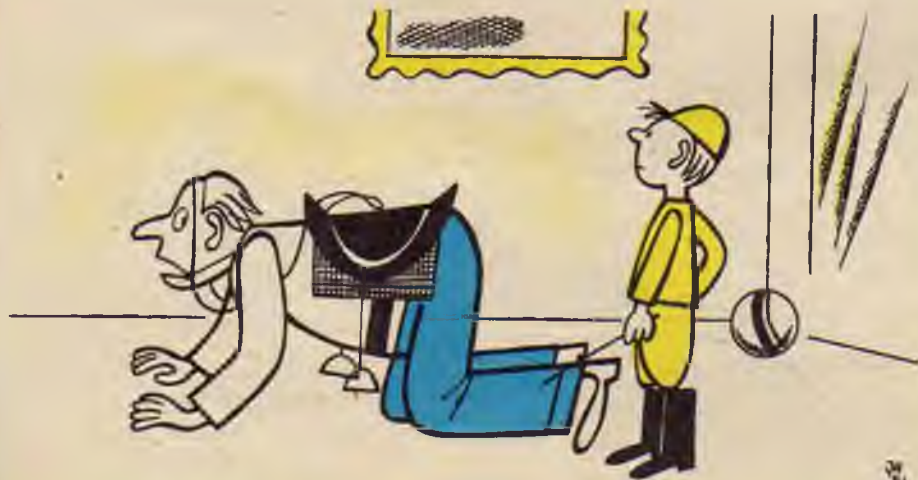
— PAREIZI IR ES AIZPĪPESANAI LIETOJU TIKAI SKILTAVAS

G. VINDEDZIS

— ROMEO ŠOVAKAR TĀDS ATTURĪGS...
— UZ IZRĀDI ATNĀKUSI VIŅA SIEVA!

G. VINDEDZIS

— VAI TIEŠĀM BEZ IEMAUKTIEM UN BEZ SEGLIEM NEVAR IZTIKT!

I. MELGAILIS

I. MELGAILIS

KAS JAUNS AUTODETAĻU TIRGŪ?

So būtisko jautājumu pagājušā gada nogalē uzdeva plaši pazīstamais neizdibināmo lietu izmeklētājs Knipsis, kad gatavojās rakstīt presei asprātīgu fejetonu par dažiem atsevišķiem trūkumiem tirdzniecības sfērā. Drīz vien viņš guva pavisam drošu atbildi: jaunumi ir, kur šie paliks!

Taču vispirms jāatzīmē Knipsa uzticamā drauga Knopša nopelni, jo viņš, nežēlodsams ne savu dārgo laiku, ne trīs kapeikas, iesēdās tramvajā un aizbrauca uz republikas «Autoservisa» automobiļu rezerves daļu veikalu Nr. 2 Rīgā, Maskavas ielā 123. Iegājis veikalā un pieklājīgi apsveicinājies ar pārdevējiem, viņš tiem pavēstīja bēdīgu faktu: populārā izmeklētāja Knipsa mašīna pēdējā laikā kļuvusi gandrīz vai nelietoama. Nodiluši diski, izdegušas spuldzes, sagrabējuši logu tīrītāji, ar steigu būtu jāmaina gaisa filtrs. Šo detaļu trūkuma dēļ mašīna tagad stāvēt garāžā un abi slavenie izmeklētāji nevarot nekur izbraukt, lai veiktu tos uzdevumus, ko plašās sabiedrības masas tik nepacietīgi no viņiem gaida.

Veikala darbinieki, pacietīgi uzklaušījuši Knopša žēlabu stāstu, noprasiņa pavisam īsi:

— Bet kur ir zīmīte?

Pēc šāda jautājuma parasts ierindas pircējs varbūt apmulstu, varbūt pat pajautātu, kas tā par zīmīti. Knopsis saprata, ka šeit slēpjas kārtējā mikla, kas gaidīt gaida atrisinājumu. Tādēļ viņš tūdaļ mēģināja precizēt.

— Kur man pēc šādas zīmītes griezties?

— Pie biedra Ananjeva, — skanēja atbilde. Ar piebildi: — Bez Ananjeva paraksta mēs pircējiem drīkstam izsniegt tikai šādus tādus sīkumus.

Knopsis nekavējoties sev uzdeva trīs kardinālus jautājumus. Pirmkārt, kas ir šis biedrs Ananjevs un kur to meklēt? Otrkārt, kas ir tie cienijamie pircēji, kas izpelnījušies godu saņemt zīmīti autodeļaļu iegādei? Un, treškārt, vai tomēr nevarētu dabūt kaut ko vairāk arī bez zīmītes? Uz trešo jautājumu viņš saņēma atbildi turpat veikalā.

— Nav, nekā mums nav!

Knopsim atlika tikai viena izeja: meklēt palīdzību pie izmeklētāja Knipsa, kura erudīcija šādu jautājumu, risināšanā ir gandrīz vai fantastiska.

— Mazliet pacietības, — Knipsis sacīja, uzklaušījis drauga stāstījumu par to, kā viņam gāja, kad viņš bija sadomājis iegādāties dažas autodeļaļas. — Ievāksim ziņas, noskaidrosim faktus un izdarīsim loģiskus secinājumus.

Faktu un ziņu vākšana izrādījās diezgan darbietilpīgs uzdevums. Tai pašā laikā Knopsis daudz laika patērēja, lai vajadzīgās automobiļa detaļas sameklētu melnajā tirgū. Kā zināms, pat izmeklētāji dažkārt pērk deficitus tur, kur to neklātos darīt. Tāda ir dzīve!

Bet janvāra sākumā, kad Knopsis atkal bija ieradies pie sava drauga uz tradicionālo tējas tasi, Knipsis sacīja:

— Šis tas nu ir noskaidrojies. Decembra beigās veikalā izdarīja pārbaudi. Un kas izrādījās? Izrādījās, ka šeit rezerves daļu ir papildinājis! Trīs simti piecdesmit divu dažādu nosaukumu detaļas par gandrīz septiņiem tūkstošiem rubļu. Bet, — un te Knipsis ieturēja pauzi, — bet tās drīkstot pārdot tikai autoamatieru biedrības biedriem. Turklāt tikai tiem, kam šīs biedrības tehniskās daļas priekšnieks biedrs

Ananjevs atrod par iespējamu uzrakstīt zīmīti vai, kā to dēvē lepnā vārdā, talonu detaļu iegādei. Dažkārt gadās, ka šāda zīmīte tiek uzrakstīta arī cilvēkam, kas šīs biedrības nosaukumu nav pat sapņī dzirdējis... Visas pieminētās nebūšanas Knipsis ar Knopsi rūpīgi izlika uz papīra un aiznesa uz redakciju. Redaktoriem izlasīšanai, tā sacīt, un vērtēšanai. Redaktori tūdaļ uzdeva būtisku jautājumu:

— Bet kur ir zīmīte?

— Zīmīte? — Knopsis paraustīja plecus. Bet Knipsis izņēma no portfeļa dokumentu.

— Lūdzul! Tā ir dienesta instrukcija, — viņš paskaidroja, — ko parakstījis republikas «Autoservisa» sagādes daļas priekšnieks I. Fjodorovs un apstiprinājis direktora vietnieks V. Belovs. Lūdzul, izlasiet pasvitrotās nodaļas!

Redaktori sāka lasīt:

«2.—4. Pārdodot preces, jāievēro rindas kārtība un savlaicīgi jāpaziņo, ja kāda no precēm izbeidzas.»

«3.—2. Tirdzniecības punkts apkalpo pircējus neatkarīgi no dzīves vietas uz vienlīdzīgiem noteikumiem.»

— Tādā gadījumā, — redaktori teica, — varam uzskatīt, ka radusies vesela virkne jaunu jautājumu!

— Pilnīgi pareizi, — Knipsis piekrita. — Pirmkārt, kāpēc autoamatieru biedrības darbiniekam Ananjevam dota tāda teikšana «Autoservisa» veikalā? Otrkārt, pēc kādiem kritērijiem Ananjevs vadās, izsniedzams zīmītes un, treškārt,...

— ...treškārt, kāpēc veikalā netiek ievērotas dienesta instrukcijas? — Knopsis pielika punktu.

E. JUMĀRS
B. KRASIŅŠ

KLEKŠĪŠI

«Mācītāji cīnās, lai izrautu no tautas mutes labākos kumusos.»

«Aspazija atklāti pasaka, ka dzejniekam dzejoļi jāraksta ar žultī.»

«Mongolijā jau kopš seniem laikiem ir klejojošas ganības.»

«Savu grūto dzīvi vilkdami, Oši ir iekrājuši vienu vāju zirgu un divas tam līdzīgas govīs.»

«To, ka Vanagu Jorgis ir turīgs, mums stāsta viņa zābakā.»

«Autors ir romantiķis, kurš tomēr šad un tad neaTraujas no dzīves.»

No skolēnu sacerējumiem izrakstījis
A. BARISJANS

— TAS NAV MANSI
— IR GANI ŠO DIVU GADU LAIKĀ JOS VIENKĀRŠI ESAT AIZMIRSIS, KĀ TAS IZSKATĪJĀS.

M. RAMANE

Britu futbola asociācija aizliegusi jaundibinātā kluba «Christian United» biedriem piešūt pie savām biksēm emblēmu ar vārdu «Jēzus». Savu rīcību tā motivē šādiem vārdiem: «Jēzus nav uzdāvinājis klubam nevienu mārciņu.» Tikai personām, kas materiāli atbalstījušas klubu, ir tiesības reklamēt sevi augstāk minētā veidā.

Tonapahās (Arizonas štatā — ASV) ugunsdzēsēji negribēja ticēt savām ausīm, kad telefona klausulē atskanēja neparasts palīgā sauciens: «Tuksnesī deg zemūdeni!» Viņi sākumā to uzskatīja par joku. Taču saucēns pēc palīdzības atkārtojās, un ugunsdzēsēji drāzās uz nelaimes vietu. Tuksnesī viņi leraudzīja milzīgu jūras karaflotes kravas mašīnu ar zemūdeni, kas dega. Uguni izdevās likvidēt.

Keļnē (VFR) notika narkotisko līdzekļu izstāde. Skatītāji ekspozīcijas varēja aplūkot stendos, kas bija uzbrūvēti kā krogs, sekas bārs, biržas mākslu tualete un bezpajumnieku naktsmītne.

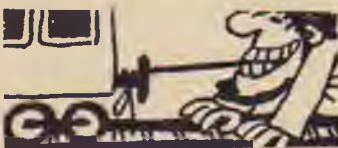
Vindzorā (Kanādā pie ASV robežas) robežsargi aizturējuši 13 amerikāņu garīdzniekus, kas braukuši uz kādu reliģisku kongresu. Mācītāju automašīnās atasts daudz leroču.

Mūportas (Velsā) pasta darbinieki ir pastādējuši īstu varoņdarbu. Viņi nogādāja adresātam aploksni, uz kuras bija šāda adrese: «Blondajai dāmai, kurai ir pansija leiā, kas ved ārā no pilsētas. Ēkas priekšā ir satiksmes zīme, kas aizliedz stāvēt automašīnām.»

Savdabīgi savu 40. dzimšanas dienu nosvinēja kāda amerikāniete Dalasā (Teksasā — ASV). Viņa ielūdza uz vakariņām savus 5 bijušos vīrus ar viņu tagadējām sievām. Visi ielūgtie ieradās.

Kartfordas Vecajā zemeju kapsētā (Konektikutas štatā — ASV) kādu kapakmeni rotā šāds uzraksts: «Tie, kas mīlēja viņu tad, kamēr viņš bija dzīvs, zina, kas te dus mūžīgā mierā. Cilvēkiem par to nav nekādas daļas.»

Beļģijas pilsonis Jons Masliss ierakstīja Gīnesa rekordu grāmatā neparastu sasniegumu. Viņš ar zobiem pavilkā trīs dzelzceļa vagonus, kuru kopsvars bija 138,6 tonnas.

Amerikas Savienotajās Valstīs uzsāktā kampaņa noziegumu apkarošanai vajadzēja beigt. Izrādījās, ka pieņūka cietuma kameru notverto bandītu ieslodzītāšanai. Tāpēc vairākos štatos daudzli smagi noziedznieki tika atbrīvoti pirms termiņa.

Japānā apkārtējās vides piesaņošana ir sasniegusi augstu pakāpi. Tāpēc visās kūrvietās ir izvietoti plakāti ar šādu tekstu: «Braucot mājās, ņemiet sev līdzī jaukā atmiņas un tukšās konservu kārbas.»

Bundesvēra 1. kalnu strālnieku divīzijas manevru laikā vīrsnieks preses jautājumos apgalvoja apmeklētājiem, ka bundesvērē jaunā tipa prettanku mīnas labprāt graužot peles.

Argentīnas kriminālpolicija ierosinājusi tiesā lietot pret kādu fabrikantu, kas ražo utu apkarošanas līdzekļus. Lai palielinātu pieprasījumu pēc tiem, viņš līcis paklusām izbārstīt utis augstākajās mācību lestādēs.

V. ĒBERTS
(«Zelt», Hamburga)

KĀ BALTAIS NAMS ZOG IDEJAS HOLIVUDAI

LIBĀNA.

V. BERESNEVS

Kādu dienā bārā «Rītz» mēs satikām Semu Hanteru, ievērojamu speciālistu masu informācijas līdzekļu jomā. Apšēdies mums pretī, viņš pēkšņi sacīja: «Es apsūdzul!»

— Ko apsūdzat? — mēs vaicājām.

— Ko? Amerikāņu valdību, lūk, kol

— Par ko tad jūs to apsūdzat?

— Par pilnīgi atklātu plagiatismu, kas sagādājis lielus zaudējumus mūsu biznesam. — Mēs paskatījāmies uz Semu ar pārsteigumu. Tad viņš pavirzījās tuvāk un paskaidroja: — Speciālas slepkavu grupas. Lībiešu rakētes, kas notēmētas uz Balto namu. Un, beidzot, ASV prezidenta noslepkavošana. Tas jums neko neatgādina?

— Protams, atgādina, tas pats taču ir daudzos kriminālromānos un detektīvfilmās.

— Pareizi, un tas viss ir nosperts mums, — Sems nikni teica. Un viņš zina, ko runā. Tieši ar Sema līdzdalību ir nācis pasaule tik daudz «Amerikas ienaidnieku» un arī pašlaik monopols to radīšanā pieder viņam. Mēs nolēmām uzzināt kaut ko vairāk par viņa profesiju.

— Sākumā, skaidrs, bija indiāņi. Bez šiem ļaundariem Holivuda nekad nebūtu kļuvusi par Holivudu.

— Mēs, vācieši, droši vien arī esam krietni veicinājuši jūsu nozāres attīstību...

— Protams, bija taču huņņi ar viņu pīķiem! — Sems Hanterš pasmīnēja. — Otrā pasaules kara gados viņiem pievienojās japāņi ar savām aziātu zvērtībām. Vēl šodien pa televīziju var redēt filmas ar šiem nelīešiem.

— Vai jums nekad nav bijis

— Tādi brīži gadījās, bet «aukstā kara» laikā mēs izlīdzējāmies, mezdami tirgū «krievu spieģus», asinskārtīgos japāņus un ķīniešus, kā arī asinis stindzinotus gabalus ar «smadzeņu skalošanu». Kad sākās karš Vjetnamā, viņu vietu ieņēma pretīgie vjetkongi. Taču starptautiskā saistījuma atslābums mūsu biznesu krietni sašaurināja.

— Bet kā tad Kastro?

— Mēs, zināms, laiku pa laikam atgriezāmies pie viņa, bet Kubu tagad jau ir grūtāk notēlot par tādu ienaidnieku kā agrāk. Atjēnde bija pie varas pārāk īsu laiku, lai uz viņa rēķina varētu iesist kapitālu. Tomēr laime mums uzsmaidīja.

— Homeinil Irāņu studentil

Amerikāņu ķīlnieki Teherānā!

— Jā, tas bija grandiozi, — Sems sapņaini teica. — Zēl tikai, ka viss ir izčākstējies. Pēdējās ķīlnieku dienasgrāmatas kļuva mums par pilnīgu izgāšanos, — viņš rūgti piebilda.

— Tātad, paliek tikai...

— Jā, jums ir pilnīga taisnība, — Sems mūs pārtrauca.

— Protams, Ir palicis vienīgi Kadafi — mūsu masu informācijas līdzekļu mīļākais negatīvais varonis, cilvēks, kuru tēlo kā ļaundari, kas neapstājas nekādu zvērību priekšā. Par viņu var domāt tikai ar mīlestību, kas robežojas ar ienaidu. Un, lūk, šo Kadafi valdība burtiski noceļ mums no deguna priekšas. Mūsu politiķi vienkārši nespēj atšķirt fantāziju no realitātes!

— Vai tas nozīmē, ka jūsu bizness var bankrotēt?

— Nevajag skatīties uz pasauli tik drūmi. Domāju, ka valdība laiku pa laikam mums piešķīlēs jaunus negatīvos varo-

— Viņš varēs turpināt darbu, tiklīdz izžūs gipsis.

«Daily World», Ņujorka

ARZEMIJUMORS

— Lai tas nožālojamais kabatzaglis zina, ko nozīmē ķerties klāt burvju māksliniekam! Kamēr viņš man izvilka maku, es viņam nocēlu visu, ko viņš bija sazadzis!

«Weltwoche», Cīrihe

— Kas ir mans tēvs! Ko! Tavs tēvs pat sapņos nevar būt tik liels kā mans tēvs!

«Punch», Londona

— Nekādā ziņā nedrīkstam pieļaut, lai tas, ka viņi mūs ienīst, sabojātu mums vakaru.

«Saturday Evening Post», Londona

«Urzica», Bukareste

— Nekādas notiesātā pēdējās vēlēšanās! Jūs esat apžēloti!

«France Dimanche», Parīze

— Kad es pamanīju, ka noticis pārpratums, jau bija par vēlu!

«Eulenspiegel», Berlīne

— Kažoku viņa nekāro, toties var traku padarīt tīrā ūdens dēļ!

«Dikobra», Prāga

Redakcijas kolēģija: I. Palkovs (galv. redaktors), Pāteris Ēteris, Zanis Grīva, M. Līmane, V. Mihailovs, H. Rukšāns, E. Rusmanis (galvenais māksl. redaktors). Tehniskā redaktore M. Kairiņa. LKP CK izdevniecība, 226081, Rīga, Balasta dambī 3. Lielākā «CTH» izdevums. Redakcijas adrese: 226081, Rīga-81, ab. k. 19. Preses namā, Balasta dambī 3. Telefoni: galvenā redaktora vietniekam — 463872, atbildīgajam sekretāram — 460331, vēstulju daļai — 469568. Nodots salikšanai 25.01.82. Parakstīts iespiešanai 09.02.82. JT 00215. Formāts 70×100/8. Ofseta tehnika. 2,58 uzsk. iespiedl., 3,71 izd. l. Metiens 106 000 eks. Pasūt. Nr. 23. Iespiests Latvijas KP CK izdevniecības tipogrāfijā, 226081, Rīga, Balasta dambī 3. Manuskriptus atpakaļ neizsniedz.

Журнал сатиры и юмора «Дадзис» (Чертополох). Выходит 2 раза в месяц на латышском языке. Издательство ЦК КП Латвии, 226081, Рига, Баласта дамбис, 3. Адрес редакции: 226081, Рига-81, аб. л. 19. Дом печати, Баласта дамбис, 3. Отпечатано в типографии Издатель-

Vašingtonas administrācija ledomājusles, ka tai ir tiesības sodīt visus, kas nedara pēc tās prāta.

Laikrakstu zina.

— Kas pie tiem, kuri manu vārdu godā netur, tos es sitīšu ar badiem, mēriem un kariem!...

D. BREIKSS